

ສປປ ລາວ – ການຜະລິດເຂົ້າ ແລະ ການຄ້າປະກັນ ດ້ານສະບຽງອາຫານ

ຈອນ ຊິນເລີ¹, ວົງປະພັນ ມະນີວິງ² ແລະ ວັນທອງ ແພງວິຈິດ²

ບົດຄັດຫຍໍ້

ໃນໄລຍະປີ 1900 ເຖິງຕົ້ນຊຸມປີ 1950, ມີຫຼາຍພື້ນທີ່ທີ່ສຳຄັນໃນ ສປປ ລາວ ໄດ້ມີການຂາດເຂົ້າກິນຢ່າງຮຸນແຮງ. ຜົນຜະລິດເຂົ້າປະຈຳປີໃນໄລຍະນີ້ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ ຈາກ 500,000 ໂຕນ ໃນປີ 1923 ເຖິງສະເລັຍໜ້ອຍກວ່າ 300,000 ໂຕນ ໃນຊຸມປີ 1930. ໃນເຂດພູດອຍ, ການຂາດແຄນເຂົ້າກິນແມ່ນຖືກທົດແທນໂດຍໝາກສາລີ (ປູກຢູ່ໄຮ່ເຂດພູດອຍ) ແລະ ເຜືອກມັນອື່ນໆ. ສ່ວນຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງ ການຂາດເຂົ້າກິນ ແມ່ນບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ເອົາອາຫານອື່ນມາກິນ ທົດແທນ.

ໃນອະດີດ, ຢູ່ໃນເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າທົ່ງພຽງທີ່ສຳຄັນ ລະດັບການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ໃນແຕ່ລະປີ ແມ່ນຂຶ້ນກັບການເກີດຂຶ້ນຂອງໄພພິບັດທຳມະຊາດ: ແຫ້ງແລ້ງ ນ້ຳຖ້ວມ, ແລະ ບັນຫາການລະບາດຂອງແມງໄມ້ ແລະ ພະຍາດ. ໃນລະດັບປະເທດ, ການຕັດສິນໃຈຂອງລັດຖະບານ ໃນຕົ້ນຊຸມປີ 1990 ຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າຊົນລະປະທານ ປະກອບກັບການນຳໃຊ້ເຕັກນິກການຜະລິດແບບໃໝ່ ໃນເຂດທົ່ງພຽງ, ໄດ້ສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງໃນຜົນຜະລິດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ສາມາດຮັບປະກັນການຄ້າປະກັນດ້ານສະບຽງເຂົ້າ ໃນລະດັບປະເທດໄດ້. ຜົນຜະລິດເຂົ້າຈາກນາແຊງ ໃນປີ 2010 ກວມ ປະມານ 16.7% (512,000 ໂຕນ) ຂອງຜົນຜະລິດທັງໝົດ (3,067,000 ໂຕນ), ສົມທຽບໃສ່ປີ 1990 ຜົນຜະລິດເຂົ້າ ຈາກນາແຊງ ແມ່ນກວມໜ້ອຍກວ່າ 3% (41,000 ໂຕນ) ຂອງຜົນຜະລິດທັງໝົດໃນປີດັ່ງກ່າວ.

ການຄາດຄະເນປະຊາກອນ ສຳລັບ ສປປ ລາວ ຄັ້ງຫຼ້າສຸດ ແມ່ນການສຳຫຼວດປະຊາກອນ ແລະ ຄົວເຮືອນ ປີ 2005. ອີງໃສ່ປະຊາກອນ ປະມານ 5.622 ລ້ານຄົນ ໃນປີ 2005, ຄາດຄະເນວ່າ ປະຊາກອນ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ 29.2% ເຖິງ 7.261 ລ້ານຄົນ ໃນປີ 2020. ຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າສານ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຮັບປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ໃນລະດັບປະເທດ ເພື່ອຕອບສະໜອງກັບປະຊາກອນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ແມ່ນຕ້ອງການ 1.012 ລ້ານໂຕນ ໃນປີ 2005 ເຖິງ 1.307 ລ້ານໂຕນ ໃນປີ 2020 (ການຄາດຄະເນ ແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການບໍລິໂພກເຂົ້າສານ 180 ກິໂລ ຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ). ອີງໃສ່ມາດຖານຂອງອົງການອາຫານໂລກ 60% ຂອງການສິເຂົ້າເປືອກເປັນເຂົ້າສານ ແລະ ການສູນເສຍ 14% ເນື່ອງຈາກ ຫຼັງການເກັບກູ້ວ, ການນຳໃຊ້ເຮັດແນວພັນ ແລະ ການນຳໃຊ້ອື່ນໆ, ຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າເປືອກ ໃນປີ 2020 ແມ່ນ 2.513 ລ້ານໂຕນ.

ຜົນຜະລິດເຂົ້າເປືອກທັງໝົດ ໃນປີ 2010 ມີປະມານ 3.063 ລ້ານໂຕນ ເຊິ່ງເຫັນວ່າ ສູງກວ່າ ການຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າ ໃນທົ່ວປະເທດ ໃນປີ 2015 ແລະ 2020. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເປັນ ທີ່ຍອມຮັບກັນວ່າ ການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າໃນລະດັບປະເທດ ບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ຈະເຮັດໃຫ້ມີການ ຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າໃນລະດັບພາກ, ແຂວງ ຫຼື ຄົວເຮືອນ. ຜົນຜະລິດເຂົ້າສ່ວນເກີນ ໃນໄລຍະ ຊຸມປີຜ່ານມາ ຢູ່ໃນເຂດທີ່ມີທ່າແຮງຜະລິດເຂົ້າສອງລະດູ ໂດຍການຂະຫຍາຍການປູກເຂົ້ານາແຊງ, ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາການຂາດແຄນເຂົ້າກິນຢ່າງຮຸນແຮງ ຢູ່ຫຼາຍເຂດພາກເໜືອ. ລະດັບຄວາມ ທຸກຍາກ ແມ່ນມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບລະດັບການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ (ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນເຂົ້າ). ລະດັບການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ແມ່ນປະກົດເຫັນຫຼາຍກວ່າໝູ່ ໃນຊົນເຜົ່າມອນ-ຂະແມ ທີ່ອາໄສໃນເຂດພູດອຍ ແລະ ລະດັບການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ໜ້ອຍກວ່າໝູ່ ແມ່ນກຸ່ມຊົນເຜົ່າໄຕ- ລາວ ທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ດຳລົງຊີວິດໃນເຂດທົ່ງພຽງ. ການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ໃນເຂດເນີນສູງ ໂດຍສະ ເລ່ຍແລ້ວ ປະມານ 3-4 ເດືອນ ແຕ່ອາດຈະສູງເຖິງ 8 ເດືອນກໍມີ. ສ່ວນໃນເຂດທົ່ງພຽງ ການຂາດ ແຄນເຂົ້າກິນ ສະເລ່ຍ 1-3 ເດືອນ ແລະ ມີການປ່ຽນແປງ ໃນແຕ່ລະປີ, ຂຶ້ນກັບໄພທຳມະຊາດ ໂດຍ ສະເພາະແມ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ, ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ບໍ່ຄືກັນໃນແຕ່ລະເຂດ, ຂຶ້ນກັບການ ເຂົ້າເຖິງຊົນລະປະທານ ແລະ ທີ່ດິນທຳການຜະລິດ.

ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຜົນຜະລິດເຂົ້າໃນທົ່ວປະເທດ ໃນປະຈຸບັນເຖິງປີ 2020 ຈະຕ້ອງໃຫ້ສອດ ຄ່ອງກັບການຜະລິດເພື່ອການຄ້າ ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ການພັດທະນາຕະຫຼາດສົ່ງອອກ ເຂົ້າ ສຳລັບ ສປປ ລາວ.

¹ໂຮງຮຽນກະສິກຳ ແລະ ວິທະຍາສາດອາຫານ, ມະຫາວິທະຍາໄລຄວິນສະແລນ, ອົດສະຕາລີ. j.schiller@uq.edu.au
²ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ (NAFRI), ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ສປປ ລາວ. v.manivong@gmail.com; vanthong.p@gmail.com

LAO PDR – RICE PRODUCTION AND FOOD SECURITY

John M. SCHILLER¹, Vongpaphanh MANIVONG² and Vanthong PHENGVICHITH²

Abstract

During the period from 1900 to the early 1950s, there were often significant areas of Laos with both periodic and chronic rice shortages. Total annual rice production during this period fluctuated just over 500,000 t in 1923 to an average of less than 300,000 t during the 1930s. In upland areas, rice shortages for consumption were made up by maize (from upland swiddens) and various tuber crops. However, in lowland areas, the rice deficits were not so readily replaced by alternative foods.

In recent times, in the main areas of lowland rice cultivation, the level of rice self-sufficiency from year-to-year has primarily reflected the occurrence of natural disasters – droughts and floods, and occasionally pest and disease problems. At a national level, the decision in the early 1990s to expand the area of irrigated rice production has, followed by the adoption of improved production practices in the lowland environments, has brought about a rapid change in production and reported levels of national rice self-sufficiency. Production from the dry-season irrigated environment in 2010 accounted for about 16.7% (512,000 t) of total production (3,067,000 t) for that year, compared with less than 3% (41,000 t) coming from the irrigated environment in 1990.

The most recent population projections for the Lao PDR are based on the 2005 Population and Housing Census. From a population of about 5.622 million in 2005, the population is projected to increase by 29.2% to 7.261 million in 2020. The projected milled rice requirement for national rice self-sufficiency associated with this population increase, 1.012 million tons in 2005 to 1.307 million tons in 2020 (this is based on a requirement of 180 kg of milled rice per person per annum). Using WFP based criteria of a milling out percentage of 60% and a 14% deduction to account for post-harvest losses, use for seed and other non direct consumption use, this equates a production requirement of 2.513 million tons of unmilled paddy rice in 2020.

Total rice production in 2010 was reported to be approximately 3.063 million tons of unmilled paddy, thereby exceeding the projected national production needs for both 2015 and 2020. However, it has long been acknowledged that national rice self-sufficiency does not necessarily translate into regional, provincial or household self-sufficiency. Rice surpluses of recent years in areas with double cropping potential as a result of the expansion of the irrigated rice cultivation, have not necessarily alleviated the chronic rice shortages of many upland areas. Levels of poverty are closely linked to levels of food (primarily rice) sufficiency. The level of rice deficiency is currently generally greatest within Mon-Khmer groups in upland areas, and least in the Tai-Lao who predominately inhabit the lowlands. Rice shortages in the uplands generally average 3-4 months but can be as much as 8 months and are chronic; in the lowlands they average 1-3 months and vary from year-to-year, depending on natural disasters, particularly drought and floods, and place-to-place, reflecting irrigation potential and the availability of land.

Further increases in national rice production through to 2020 will need to be associated with increased commercialization of production and, in particular, the development of the export market for Lao rice.

¹School of Agriculture and Food Sciences, University of Queensland, St Lucia. Qld. 4072. Australia.
j.schiller@uq.edu.au

²National Agriculture and Forestry Research Institute (NAFRI), Ministry of Agriculture and Forestry, Lao PDR. v.manivong@gmail.com; vanthong.p@gmail.com

1. ສະພາບການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ລະດັບປະເທດ ແລະ ຄົວເຮືອນ ຢູ່ ສປປ ລາວ ໃນໄລຍະຜ່ານມາ

ການຜະລິດເຂົ້າ ຢູ່ ສປປ ລາວ ບົກກະຕິ ແລ້ວ ແມ່ນຜະລິດເພື່ອຕອບສະໜອງຕາມຄວາມ ຕ້ອງການບໍລິໂພກຂອງຄົວເຮືອນ. ຈາກການທີ່ບໍ່ ມີຕະຫຼາດສຳລັບເຂົ້າ ໂດຍສະເພາະ ໃນໄລຍະ ຜ່ານມາ, ຊຶ່ງຫາກໍ່ມີໃນໄລຍະບໍ່ດົນມານີ້, ຈຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈຜະລິດເຂົ້າໃຫ້ເຫຼືອກິນເພື່ອ ຂາຍ ໂດຍສະເພາະ ຢູ່ເຂດພູດອຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ການ ປ່ຽນແປງຂອງສະມັດຕະພາບເຂົ້າພຽງເລັກນ້ອຍ ຈາກສະພາບອາກາດ, ບັນຫາແມງໄມ້ທຳລາຍ ຫຼື ການຂາດແຄນແຮງງານ, ໄດ້ສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ ມີການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ (Roder *et al* 1996).

ການປ່ຽນແປງລະດັບການຄ້າປະກັນສະ ບຽງເຂົ້າ ທີ່ເກີດຈາກຜົນກະທົບຂອງການປ່ຽນ ແປງຂອງອາກາດ ແລະ ແມງໄມ້ທຳລາຍ ກໍ່ຍັງ ໄດ້ສົ່ງຜົນເຖິງລະດັບຄວາມພັນຄົງທາງດ້ານ ການເມືອງໃນທົ່ວປະເທດ. ໃນໄລຍະທີ່ ສປປ ລາວ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງ ຂອງຝຣັ່ງເສດ ຈາກປີ 1893-1945, ມີການຕໍ່ຕ້ານທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງ ຈະແຈ້ງ ຂອງຫຼາຍຊົນເຜົ່າຕໍ່ນະໂຍບາຍ ຂອງ ລັດຖະບານ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ມີການຕໍ່ຕ້ານ ທີ່ຮຸນແຮງຕໍ່ມາດຕະການບາງອັນ ຂອງການເກັບ ພາສີ ແລະ ລະບົບການເກນແຮງງານ ປະຈຳປີ (Batson 1991; Simms and Simms 1999). ການຕໍ່ຕ້ານທີ່ປະກົດເຫັນ ຂອງບາງຊົນເຜົ່າຕໍ່ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍແລະມາດຕະການ ເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນກ່ຽວພັນກັບການຂາດສະຖຽນລະ ພາບ ຢູ່ໃນຫຼາຍເຂດເນີນສູງ ຊຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜົນກະ ທົບຕໍ່ວົງຈອນ ຂອງການປູກເຂົ້າພູດອຍ. ດ້ວຍ ເຫດນັ້ນ ໃນໄລຍະການບົກຄອງຂອງຝຣັ່ງມີຫຼາຍ ເຂດ ຢູ່ ສປປ ລາວ ທີ່ປະສົບການຂາດແຄນ ເຂົ້າກິນຢ່າງຮຸນແຮງ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນປັດໃຈອື່ນ ນອກຈາກຜົນກະທົບ ຂອງໄພທຳມະຊາດ ແລະ ການທຳລາຍຂອງແມງໄມ້. ຜົນຜະລິດເຂົ້າ ປະ ຈຳປີໃນໄລຍະນີ້ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ ຈາກສູງ

ສູດພຽງ 500,000 ໂຕນ ໃນປີ 1923 ເຖິງສະເລ່ຍ ໜ້ອຍກວ່າ 300,000 ໂຕນ ໃນຊຸມປີ 1930. ໃນ ເຂດພູດອຍ, ການຂາດແຄນກິນເຂົ້າ ແມ່ນຖືກ ທົດແທນໂດຍໝາກສາລີ (ປູກຢູ່ໄຮ່) ແລະ ເຜືອກ ມັນອື່ນໆ. ສ່ວນຢູ່ເຂດທີ່ພຽງ ການຂາດເຂົ້າກິນ ແມ່ນບໍ່ຄອຍໄດ້ເອົາອາຫານອື່ນມາກິນທົດ ແທນ. ການຫຼຸດລົງ 20% ຂອງການເກັບກ່ຽວຜົນ ຜະລິດເຂົ້າ ໃນທົ່ວປະເທດ ໃນປີ 1936 ໄດ້ສົ່ງ ຜົນເຮັດໃຫ້ມີການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ທີ່ຮຸນແຮງ ໃນຫຼາຍເຂດ ຂອງແຂວງຄຳມ່ວນ.

ຫຼັງຈາກການເປັນເອກະລາດຂອງປະ ເທດລາວ ໃນປີ 1953, ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງ ຂອງລັດຖະບານສັກດີນາລາວ ໄດ້ເກີດມີຜົນກະ ທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການຜະລິດເຂົ້າໃນເຂດ ພູດອຍ ແລະ ເຂດທີ່ພຽງ ຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງ ຂອງສັງຄົມ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໃນຊ່ວງໄລ ຍະ 20 ປີ. ໃນຊ່ວງເວລາດັ່ງກ່າວ ໄດ້ເກີດມີການ ຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ໃນລະດັບທົ່ວປະເທດ, ລະ ດັບພາກ ແລະ ລະດັບທ້ອງຖິ່ນ. ໃນເຂດພູດອຍ ການຍົກຍ້າຍບ້ານໃນບາງເຂດ ເຮັດໃຫ້ການ ຂາດແຄນເຂົ້າກິນແມ່ນຮຸນແຮງ ຫຼາຍກວ່າໃນ ເຂດທີ່ພຽງ. ຢູ່ໃນເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ ບາງ ບ່ອນ, ບ້ານທີ່ຕັ້ງໃນເຂດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນອາໄສແຕ່ ອາຫານທີ່ຖິ້ມມາໃຫ້ຈາກອາກາດ. ທີ່ຮ້າຍແຮງ ຄືໃນຕົ້ນຊຸມປີ 1970 ຜູ້ລີ້ໄພ ຫຼາຍກວ່າ 170,000 ຄົນ ຢູ່ໃນເຂດພາກເໜືອ ຂອງປະເທດ ແມ່ນອາໄສແຕ່ເຂົ້າທີ່ສົ່ງມາໃຫ້ ດ້ວຍວິທີນີ້. ເຂົ້າ ທີ່ຖິ້ມມາຈາກເທິງຟ້າ ແມ່ນເຂົ້າທີ່ນຳເຂົ້າມາຈາກ ຕ່າງປະເທດ. ມີການເລົ່າລືກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍ ຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດນີ້ ເຂົ້າໃຈວ່າ ‘ເຂົ້າ ແມ່ນມາຈາກທ້ອງຟ້າ’. ນັກຄົ້ນຄວ້າ ຜູ້ທີ່ເກັບ ລວບລວມແນວພັນເຂົ້າ ໃນທົ່ວ ສປປ ລາວ ໃນ ໄລຍະກາງ ຫາ ທ້າຍຊຸມປີ 1990, ເພື່ອສະສົມ ແລະ ເກັບໄວ້ນຳໃຊ້ໃນໄລຍະຍາວ, ລາຍງານວ່າ ເຂົ້າທີ່ສົ່ງມາຈາກທ້ອງຟ້າ ຈຳນວນໜຶ່ງ ຍັງໄດ້ຖືກ ນຳໃຊ້ປູກ ຢູ່ໃນເຂດພູດອຍບາງເຂດ ໃນປະຈຸ ບັນນີ້ (Appa Rao *et al* 2006).

Batson (1991) ລາຍງານວ່າ ຈົນຮອດປີ 1984 ຈຶ່ງປະກົດວ່າ ມີການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ໃນລະດັບທົ່ວປະເທດ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໃນປີດັ່ງກ່າວນັ້ນ Batson ກໍ່ຍັງກ່າວວ່າ ຜົນຜະລິດ ທີ່ບໍ່ຄົງທີ່, ດິນມີຄຸນນະພາບຕ່ຳ, ການຂົນສົ່ງທີ່ບໍ່ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ການປ່ຽນແປງ ຂອງອາກາດໄດ້ສົ່ງຜົນ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດພູດອຍ ຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ຫຼື ຜະລິດເຫຼືອກິນ ພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

ການຜະລິດກະສິກຳຂອງລາວ (ໂດຍທົ່ວໄປ) ແລະ ການຜະລິດເຂົ້າ (ໂດຍສະເພາະ), ແມ່ນຂຶ້ນກັບ ສະພາບດິນພ້ອມທັງອາກາດ, ປີໃດອາກາດບໍ່ດີ ຜົນຜະລິດກໍ່ຕ່ຳ ປີໃດອາກາດດີກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນດີ. ຈາກທີ່ການຜະລິດເຂົ້າ ໃນຫຼາຍເຂດຊົນນະບົດ ກວມຫຼາຍກວ່າ 80% ຂອງເນື້ອທີ່ການປູກຝັງທັງໝົດ ແລະ ການບໍລິໂພກເຂົ້າກວມຫຼາຍກວ່າ 80% ຂອງກະລໍລິທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບ, ການປ່ຽນແປງ ຂອງສະພາບອາກາດ ຈຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ຕໍ່ຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂອງປະຊາຊົນ. ສະພາບ ແລະ ລະດັບຂອງຄວາມທຸກຍາກຢູ່ໃນຫຼາຍເຂດແມ່ນມີຄວາມເຊື່ອວ່າ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນຂຶ້ນກັບລະດັບ ແລະ ຄວາມຖີ່ຂອງການເກີດໄພທຳມະຊາດ, ໂດຍສະເພາະແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນໍ້າຖ້ວມ (ADB 2001).

ແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນໍ້າຖ້ວມ

ເຖິງວ່າລາຍລະອຽດການບັນທຶກຄວາມຖີ່ການເກີດ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງ ຂອງສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນໍ້າຖ້ວມ ບໍ່ປະກົດເຫັນ, ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງມັນ ແມ່ນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ ໃນບົດລາຍງານຂອງ Stuart-Fox (1998). ການບັນທຶກໃນໄລຍະບໍດົນມານີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ເຖິງຄວາມຖີ່ການເກີດ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ. ໃນໄລຍະ 37 ປີ ຈາກປີ 1966 ເຖິງ 2002, ເກືອບທຸກປີ ຢ່າງໜ້ອຍພາກໜຶ່ງຂອງປະເທດ ແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຈາກແຫ້ງແລ້ງ ຫຼື ນໍ້າຖ້ວມ ຫຼື ທັງແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນໍ້າຖ້ວມ

(ຕາຕະລາງ 1). ໃນປີ 1977 ສະພາບແຫ້ງແລ້ງທີ່ຮຸນແຮງໃນທົ່ວປະເທດ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການເກັບກ່ຽວຜົນຜະລິດເຂົ້າຫຼຸດລົງ 40% ທຽບໃສ່ ປີ 1976 (ຊຶ່ງກໍ່ເປັນປີທີ່ຂາດແຄນເຂົ້າກິນ), ໂດຍແຂວງພາກໃຕ້ບາງແຂວງ ຜົນຜະລິດເຂົ້າໄດ້ຫຼຸດລົງເຖິງ 95% (Evans 1988). ມີການກະປະມານວ່າ ມີຄວາມຕ້ອງການຊ່ວຍເຫຼືອເຂົ້າຫຼາຍກວ່າ 350,000 ໂຕນ ເພື່ອປ້ອງກັນ ສະພາບອຶດຫິວໃນປີ 1977. ໃນປີ 1978 ພັດເກີດໄພທຳມະຊາດ ນໍ້າຖ້ວມຢ່າງຮຸນແຮງ. ໃນຫຼາຍເຂດຢູ່ພາກກາງ ແລະ ພາກໃຕ້ ຂອງ ສປປ ລາວ, ມີການລາຍງານວ່າ ຜົນຜະລິດເຂົ້າເສັຍຫາຍເຖິງ 90%. ໃນປີດັ່ງກ່າວ ຄາດວ່າປະມານ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງປະຊາກອນໃນທົ່ວປະເທດ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກສະພາບອຶດຫິວ. ຢູ່ໃນສອງປີ ດັ່ງກ່າວ, ຈາກການທີ່ບໍ່ມີຄັງເຂົ້າສຳຮອງ, ລັດຖະບານໄດ້ອາໄສການຊ່ວຍເຫຼືອເຂົ້າທີ່ບໍລິຈາກ ຈາກອົງກອນສາກົນ ເພື່ອບັນເທົາສະພາບອຶດຫິວ. ສ່ວນໜຶ່ງ ຍ້ອນການໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໄພທຳມະຊາດ ໃນປີ 1977 ແລະ 1978 ລັດຖະບານລາວ ຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຈັດຕັ້ງ ສະຫະກອນການກະເສດ, ໂດຍມີເປົ້າໝາຍ ເພື່ອປັບປຸງຜົນຜະລິດເຂົ້າ ແລະ ເພີ່ມລະດັບການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ໃນປີ 1988 ແລະ 1989, ສະພາບແຫ້ງແລ້ງທີ່ຮຸນແຮງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜົນຜະລິດຫຼຸດລົງ 1/3, ຊຶ່ງອີກເທື່ອໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ລັດຖະບານຕ້ອງໄດ້ອາໄສອາຫານທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອແຈກຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນໃນປະເທດ. ໃນປີ 1988 ແລະ 1989, ເຂົ້າ ປະມານ 140,000 ໂຕນ ໄດ້ຮັບຈາກການບໍລິຈາກ ຫຼື ຊື້ເອົາ. ໄລຍະບໍດົນມານີ້, 8 ປີ ໃນ 12 ປີ (1991 ເຖິງ 2002) ມີເນື້ອທີ່ເຂດທົ່ງພຽງ ລຽບຕາມລຸ່ມແມ່ນໍ້າຂອງ ໄດ້ຖືກທຳລາຍໂດຍນໍ້າຖ້ວມ. ໃນປີ 1991, ຫຼາຍກວ່າ 21% (ປະມານ 70,000 ເຮັກຕາ) ຂອງເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າຖືກທຳລາຍ. ໃນປີ 1995 ປະມານ 30% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າ ໃນເຂດພາກກາງ ຖືກທຳລາຍ ສ່ວນໃນປີ 1996, ປະມານ 17.5% ແລະ 18.7% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າ ໃນເຂດພາກກາງ ແລະ ພາກໃຕ້ ຖືກທຳລາຍ, ຕາມລຳດັບ. ນໍ້າ

ຖ້ວມທີ່ເກີດຢູ່ເຂດພາກເໜືອ ບົກກະຕິແລ້ວ ແມ່ນ ເກີດຊ່ວງໄລຍະສັ້ນ ແລະ ບາງເທື່ອ ພືດກໍ່ສາ ມາດພື້ນຟູຈາກສະພາບນ້ຳຖ້ວມໄດ້.

ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ, ເຖິງວ່າ ຈະສົ່ງຜົນເສຍ ຫາຍໜ້ອຍກວ່ານ້ຳຖ້ວມ, ແຕ່ກໍ່ເກີດເປັນປະຈຳ ຢູ່ໃນເຂດການຜະລິດເຂົ້າ ໃນທົ່ວປະເທດ. ຊາວ ກະສິກອນຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງ ຂອງລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ເວົ້າວ່າ ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ແມ່ນຂໍ້ກົດໜ່ວງການ ຜະລິດ ທີ່ເກີດຂຶ້ນເປັນປະຈຳ (Khotsimuang *et al* 1995). ດິນຢູ່ເຂດນີ້ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນ ດິນຕົມ, ຕົມແກມຊາຍ ແລະ ດິນຊາຍ ຊຶ່ງຂ້ອນ ຂ້າງທີ່ຈະເກີດ ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ໄດ້ງ່າຍ (Lathvilayvong *et al* 1996). ເຖິງວ່າ ຜົນກະ ທົບຂອງສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ບົກກະຕິແລ້ວແມ່ນ ຮຸນແຮງໜ້ອຍກວ່ານ້ຳຖ້ວມ ແຕ່ຜົນກະທົບຂອງ ການເກີດແຫ້ງແລ້ງ ແມ່ນກວມເນື້ອທີ່ຫຼາຍກວ່າ ນ້ຳຖ້ວມ. ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ທີ່ເກີດຕອນຕົ້ນ ແລະ ທ້າຍລະດູຝົນ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການຜະ ລິດເຂົ້າ. ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ຕົ້ນລະດູຝົນ ບົກກະ ຕິແລ້ວ ແມ່ນເກີດໃນຊ່ວງ ກາງເດືອນມິຖຸນາ ຫາ ກາງເດືອນກໍລະກົດ ເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງ ລົມມໍລະສຸມ ຈາກທິດຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ຫາ ທິດຕາເວັນຕົກສຽງໃຕ້. ສະພາບແຫ້ງແລ້ງທ້າຍ ລະດູຝົນເກີດຂຶ້ນເມື່ອຝົນຕົກພືດຊ່ວງ ໄວກວ່າ ບົກກະຕິ.

ການເກີດຂຶ້ນ ຂອງສະພາບແຫ້ງແລ້ງໃນ ເຂດພູດອຍ ແມ່ນມີໂອກາດເກີດຂຶ້ນ ແລະສົ່ງ ຜົນເສຍຫາຍຮຸນແຮງ ຄືກັບເຂດທົ່ງພຽງ. Lebar ແລະ Suddard (1960) ລາຍງານວ່າ ສະພາບ ແຫ້ງແລ້ງທີ່ຮຸນແຮງ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນຫຼາຍເຂດ ພາກເໜືອຂອງລາວ ໃນປີ 1955, ຊຶ່ງມີຄວາມ ຮຸນແຮງຫຼາຍ ຈົນເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໄດ້ຖືກຂົນສົ່ງໄປ ທາງຍົນອະເມລິກາ ແລະ ຖິ້ມລົງ ໂດຍຈ້ອງ ໃຫ້ ຊາວບ້ານ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການອິດທິວ. ເຖິງວ່າ ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ຈະຖືກຈັດລຽງຢູ່ອັນດັບທີ 3 ໃນບັນດາຂໍ້ຈຳກັດ ໃນການຜະລິດເຂົ້າໂດຍ ຊາວກະສິກອນເຂດພູດອຍ (Roder *et al* 1997), ຜົນກະທົບຂອງສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ໃນເຂດພູ

ດອຍ ແມ່ນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ໜ້າເປັນຫ່ວງ. ສະພາບແຫ້ງແລ້ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໃນເຂດນີ້ ແມ່ນ ສົ່ງຜົນກະທົບຫຼາຍທີ່ສຸດ ເມື່ອເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງ ເວລາສັກເຂົ້າ ທີ່ສົ່ງຜົນຕໍ່ການຈະເລີນເຕີບໂຕ ຂອງຕົ້ນເຂົ້າ. ສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ທີ່ເກີດທ້າຍລະ ດູ (ເມື່ອຝົນຕົກຢູ່ເຂົ້າໄວກ່ອນລະດູ) ບົກກະຕິ ແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ເປັນໜ້າເປັນຫ່ວງ ເນື່ອງຈາກພືດ ເຂດເນີນສູງ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຖືກເກັບກ່ຽວ ລະ ຫວ່າງ 30 ວັນ ຫາ 50 ວັນ ກ່ອນພືດທົ່ງພຽງທີ່ປູກ ໃນເຂດດຽວກັນ.

ເຖິງວ່າ ເນື້ອທີ່ການຜະລິດເຂົ້ານາແຊງ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນໄລຍະຜ່ານມາ (ຕາຕະລາງ 2), ເນື້ອທີ່ຜະລິດ ແລະ ຜົນຜະລິດເຂົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ ຢູ່ ສປປລາວ ແມ່ນຍັງຂຶ້ນກັບສະພາບອາກາດ. ຢ່າງ ໃດກໍ່ຕາມ, ມີໂອກາດເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບສະ ມັດຕະພາບຜົນຜະລິດສູງຂຶ້ນ ໃນເຂດນາແຊງ ດ້ວຍການ ນຳໃຊ້ແນວພັນບັບປຸງ.

ການຜະລິດເຂົ້ານາແຊງ

ໃນຕົ້ນຊຸມປີ 1990 ລັດຖະບານໄດ້ຕັດ ສິນໃຈຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້ານາແຊງເພື່ອ ເພີ່ມຜົນຜະລິດເຂົ້າ ໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍການຄ້າ ປະກັນດ້ານສະບຽງເຂົ້າ ໃນລະດັບທົ່ວປະເທດ ແລະ ເພີ່ມຄວາມໝັ້ນຄົງ ໃນດ້ານການຜະລິດ. ຈຸດສຸມຂອງການເພີ່ມຜົນຜະລິດເຂົ້ານາແຊງ ແມ່ນການພັດທະນາ ລະບົບຊົນລະປະທານເພື່ອ ນຳໃຊ້ປູກເຂົ້າຍາມແລ້ງ ຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະປູກເຂົ້າ ນາປີ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ລະບົບຊົນລະປະທານ ດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຍັງມີທ່າແຮງທີ່ຈະສະໜອງນ້ຳເສີມ ໃສ່ການປູກເຂົ້ານາປີ. ລະຫວ່າງປີ 1990 ແລະ 2001 ຄວາມອາດສາມາດປູກເຂົ້ານາແຊງ ເພີ່ມ ຂຶ້ນເຖິງ 750% (ຈາກ 12,000 ເຮັກຕາ ໃນປີ 1990 ເຖິງ 102,000 ເຮັກຕາ ໃນປີ 2001) ຜົນຜະລິດ ຈາກນາແຊງ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງເຫັນໄດ້ຈະແຈ້ງ ໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າ 12 ເທົ່າ ຈາກ 41,000 ໂຕນ ໃນປີ 1990 ເປັນ 512,000 ໂຕນ ໃນປີ 2010 (ຕາຕະລາງ 2).

ສ່ວນໃຫຍ່ (94.5%) ຂອງການຂະຫຍາຍ ເນື້ອທີ່ຊົນລະປະທານ ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດການຜະ ລິດກະສິກຳ ພາກກາງ (70,816 ເຮັກຕາ) ແລະ ພາກໃຕ້ (25,578 ເຮັກຕາ). ໃນປີ 2001 ເນື້ອທີ່ ຊົນລະປະທານ ໃນເຂດການຜະລິດ ພາກເໜືອ ມີພຽງ 5,600 ເຮັກຕາ. ການຂະຫຍາຍຄວາມ ອາດສາມາດ ສະໜອງນ້ຳຊົນລະປະທານ ສ່ວນ ໃຫຍ່ ໃນຊຸມປີ 1990 ແມ່ນອີງໃສ່ການສູບນ້ຳ ຈາກແມ່ນ້ຳຂອງໂດຍກົງ ແລະ ຮອງລົງມາແມ່ນ ການສູບນ້ຳຈາກສາຂາຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ. ການ ລົງທຶນໃສ່ການພັດທະນາ ລະບົບການໝູນວຽນ ການນຳໃຊ້ນ້ຳທີ່ເໝາະສົມແມ່ນມີໜ້ອຍ. ຢ່າງ ໃດກໍຕາມ ຮອດປີ 2001 ລະບົບຊົນລະປະທານ ເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນຖືກນຳໃຊ້ຕໍ່ກວ່າຄວາມອາດສາ ມາດຕົວຈິງ ເນື່ອງຈາກຫຼາຍປັດໃຈ. ກຸ່ມຊາວກະ ສິກອນ ບໍ່ສາມາດ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຜະລິດເພີ່ມຂຶ້ນ ຍ້ອນການເພີ່ມຂຶ້ນ ຂອງຕົ້ນທຶນຄ່ານ້ຳມັນ ແລະ ໄຟຟ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ ສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດ ກໍຍັງຕໍ່າກວ່າທີ່ຄາດໄວ້ ເນື່ອງຈາກການນຳໃຊ້ ປັດໃຈການຜະລິດໃໝ່ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າ, ໂດຍສະ ເພາະແມ່ນປຸ່ຍເຄມີ. ໃນບາງເຂດຊາວກະສິກອນ ຍັງພົບພໍ້ພັນທາຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການຂາຍເຂົ້ານາ ແຂງ. ປະສິດທິພາບການນຳໃຊ້ນ້ຳ ໃນຫຼາຍເຂດ ຊົນລະປະທານ ແມ່ນຍັງຕໍ່າກວ່າທ່າແຮງ, ເນື່ອງ ຈາກຂາດການລົງທຶນ ໃນການບຳລຸງຮັກສາລະ ບົບຄອງແຈກຢາຍນ້ຳ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ອົງກອນ ຊາວກະສິກອນ ທີ່ຮັບຜິດຊອບລະບົບຊົນລະປະ ທານ ໄດ້ມີການຍົກຍ້າຍ, ບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ຄວາມຊຳ ນານ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມາປັບປຸງລະບົບຊົນ ລະປະທານດັ່ງກ່າວ. ຮອດປີ 2002, ເລີ່ມມີຄວາມ ເຊື່ອວ່າ ອາດຈະມີການນຳໃຊ້ທ່າແຮງ ຂອງລະ ບົບຊົນລະປະທານ ໄປປູກພືດອື່ນທີ່ໃຫ້ຜົນຕອບ ແທນຫຼາຍກວ່າເຂົ້າ. ເຫັນໄດ້ວ່າ ລະດູແລ້ງ 2002-2003 ການນຳໃຊ້ນ້ຳຊົນລະປະທານ ໃນ ຫຼາຍເຂດຊົນລະປະທານ ທີ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນ ຊຸມປີ 1990 ໄດ້ຫຼຸດລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ການປັບປຸງການຜະລິດເຂົ້າ ນັບແຕ່ຕົ້ນຊຸມປີ 1990

ໃນລະດັບປະເທດ, ການຕັດສິນໃຈຂອງ ລັດຖະບານໃນຕົ້ນຊຸມປີ1990ໃນການຂະຫຍາຍ ເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້ານາແຂງ ບວກກັບການນຳໃຊ້ເຕັກ ນິກການຜະລິດແບບໃໝ່ ຢູ່ໃນເຂດທົ່ງພຽງ, ໄດ້ ເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໃນລະ ດັບຂອງການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ໃນລະດັບ ທົ່ວປະເທດ. ສະຖິຕິທີ່ເປັນທາງການ ຈາກກະ ຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ວ່າ ການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ໃນລະດັບປະ ເທດໄດ້ຮັບຜົນ ໃນປີ 1999 ຊຶ່ງມີຜົນຜະລິດ ເຂົ້າເບື້ອງທົ່ງໝົດ 2.1 ລ້ານໂຕນ (ຕາຕະລາງ 2). ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເປັນທີ່ຍອມຮັບມາດົນນານ ແລ້ວວ່າ ການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ໃນລະດັບ ປະເທດ (ອີງໃສ່ຜົນຜະລິດທົ່ງໝົດ) ບໍ່ໝາຍ ຄວາມວ່າ ຈະມີການຄ້າປະກັນ ສະບຽງເຂົ້າ ໃນ ລະດັບພາກ, ແຂວງ ຫຼື ຄົວເຮືອນ. ເຂົ້າທີ່ຜະ ລິດສ່ວນເກີນ ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ໃນຫຼາຍເຂດ ທີ່ມີການປູກເຂົ້າ 2 ລະດູ ຈາກການຂະຫຍາຍ ການຜະລິດເຂົ້ານາແຂງ ໃນລະດູແລ້ງ, ບໍ່ໄດ້ ຊ່ວຍການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ທີ່ຮຸນແຮງ ຢູ່ໃນ ຫຼາຍເຂດພູດອຍ. ລະດັບຄວາມທຸກຍາກ ແມ່ນ ກ່ຽວພັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບລະດັບການຄ້າປະກັນ ສະບຽງອາຫານ (ເປັນຕົ້ນແມ່ນເຂົ້າ). ເວົ້າໂດຍ ທົ່ວໄປ, ລະດັບການຂາດແຄນເຂົ້າກິນ ແມ່ນສູງ ກວ່າໝູ່ ຢູ່ໃນກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ມອນ-ຂະແມ ທີ່ອາໄສ ຢູ່ໃນເຂດພູດອຍ, ແລະ ຕໍ່າກວ່າໝູ່ ຢູ່ໃນກຸ່ມ ຊົນເຜົ່າໄຕ-ລາວ ທີ່ດຳລົງຊີວິດ ຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງ (ຕາຕະລາງ 3). ການຂາດແຄນເຂົ້າກິນຢູ່ ໃນ ເຂດພູດອຍ ບົກກະຕິ ສະເລ່ຍ 3-4 ເດືອນ ແລະ ແຕກຕ່າງກັນໄປແຕ່ລະປີ, ຂຶ້ນກັບໄພທຳ ມະຊາດ, ໂດຍສະເພາະ ແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນ້ຳ ຖ້ວມ, ແລະ ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະເຂດ, ຂຶ້ນ ກັບທ່າແຮງຂອງການສະໜອງນ້ຳຊົນລະປະ ທານ ແລະ ທີ່ດິນໃນການຜະລິດ.

2. ການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ລະດັບປະເທດ

ບົດລາຍງານການວິເຄາະການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ຢູ່ ສປປ ລາວ ລ້າສຸດ ແມ່ນບົດລາຍງານ ຂອງອົງການອາຫານໂລກ ໃນປີ 2007 ທີ່ສະເໜີການວິເຄາະທີ່ລະອຽດ ກ່ຽວກັບສະຖານະການ ການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ຂອງ ສປປ ລາວ, ຊຶ່ງມີຂໍ້ສະຫຼຸບທີ່ສຳຄັນ ດັ່ງນີ້:

- ການຂາດໄພສະນາການ ຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນສູງຫຼາຍ.
- ການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ ຂອງເສດຖະກິດ ຢູ່ ສປປ ລາວ ໃນໄລຍະ 15 ປີ ຜ່ານມາ ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍລະດັບໄພຊະນາການ ຂອງປະຊາກອນ ທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ.
- 13% ຂອງຄົວເຮືອນ ທີ່ຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ມີການບໍລິໂພກອາຫານ ທີ່ມີຄຸນນະພາບຕ່ຳ (ໃນຊ່ວງເວລາການເກັບກ່ຽວ).
- ກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ຊີໂນ-ຕີເບດ ແມ່ນກຸ່ມທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຂາດການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານຫຼາຍທີ່ສຸດ, ຮອງລົງມາ ແມ່ນກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ມັງ-ມຽນ ແລະ ອອສໂຕຣ-ອາເຊຍຕິກ. ຊົນເຜົ່າເຫຼົ່ານີ້ ສ່ວນໃຫຍ່ອາໄສຢູ່ເຂດພູດອຍ ພາກເໜືອ, ພາກກາງ, ແລະ ພາກໃຕ້.
- ການບໍລິໂພກໄຂມັນ ແມ່ນຕ່ຳຫຼາຍ. ການນຳໃຊ້ນ້ຳມັນພືດ ໃນການປຸງແຕ່ງອາຫານແມ່ນໜ້ອຍ ແລະ ໄຂມັນສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນມາຈາກອາຫານປະເພດສັດ.
- ການເຂົ້າເຖິງຊີ້ນສັດປ່າ ແລະ ສັດນ້ຳ (ໂປຣຕຣິນຈາກສັດ) ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນໃນການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ສຳລັບກຸ່ມທີ່ອ່ອນແອ.

ຄົວເຮືອນທີ່ຂາດແຄນສະບຽງອາຫານ ຫຼາຍກວ່າໜູ່ ໃນໄລຍະຂອງການສຳຫຼວດ ໃນທ້າຍປີ 2006 ແມ່ນຢູ່ແຂວງບໍ່ແກ້ວ (41%), ແຂວງສາລະວັນ (30%), ແຂວງຊຽງຂວາງ (25%) ແລະ ແຂວງເຊກອງ (24%).

3. ເຂົ້າເປັນສ່ວນປະກອບໜຶ່ງ ຂອງການຄ້າປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ

ການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ຊຶ່ງອີງໃສ່ຄຳນິຍາມຂອງອົງການອາຫານ ແລະ ການກະເສດ ແລະ ອົງການອາຫານໂລກ ແມ່ນ 'ສະພາບທີ່ທຸກຄົນ, ໃນທຸກເວລາ ສາມາດເຂົ້າເຖິງອາຫານທີ່ພຽງພໍ, ປອດໄພ ແລະ ມີສຸຂະອະນາໄມ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານອາຫານເພື່ອໃຫ້ມີສຸຂະພາບທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ແຂງແຮງ'.

ການຄ້າປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ ບົກກະຕິແລ້ວ ແມ່ນແບ່ງອອກເປັນ 3 ພາກສ່ວນຄື: ການມີອາຫານ, ການເຂົ້າເຖິງອາຫານ ແລະ ການບໍລິໂພກອາຫານ.

ການມີອາຫານ ແມ່ນປະລິມານອາຫານທີ່ປະກົດມີຢູ່ໃນປະເທດໜຶ່ງ ຫຼື ເຂດໃດໜຶ່ງ ຊຶ່ງໄດ້ມາຈາກທຸກແບບຂອງການຜະລິດ ພາຍໃນປະເທດ, ການນຳເຂົ້າ, ແລະ ການໄດ້ມາ ໂດຍການຊ່ວຍເຫຼືອ.

ການເຂົ້າເຖິງອາຫານ ແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງຄົວເຮືອນ ໃນການມີອາຫານບໍລິໂພກທີ່ພຽງພໍ ຊຶ່ງອາດຈະມາຈາກການສະສົມ ແລະ ການຜະລິດຂອງຄົວເຮືອນ, ການຊື້, ການແລກປ່ຽນ, ຂອງຂວັນ, ການກູ້ຢືມ ຫຼື ອາຫານ ທີ່ໄດ້ຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອ.

ການບໍລິໂພກອາຫານແມ່ນ (ກ) ການນຳໃຊ້ອາຫານຂອງຄົວເຮືອນ ທີ່ເຂົ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ ແລະ (ຂ) ປະສິດທິພາບການປ່ຽນແປງອາຫານ ຂອງຮ່າງກາຍ.

ເປັນທີ່ຍອມຮັບວ່າ ເຂົ້າເປັນພຽງສ່ວນປະກອບໜຶ່ງ ຂອງການຄ້າປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຂົ້າແມ່ນກວມຫຼາຍກວ່າ 70% ຂອງກະລໍລິ ທີ່ບໍລິໂພກຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ຂອງ ສປປ ລາວ, ດັ່ງນັ້ນການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ ລະດັບປະເທດ ແລະ ລະດັບຄົວເຮືອນ ຈຶ່ງເປັນສ່ວນທີ່ສໍາຄັນ ໃນຍຸດທະສາດການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

4. ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານລາວ ກ່ຽວກັບ ການຜະລິດກະສິກໍາ ແລະ ການຄ້າປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ

ຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດ ສໍາລັບການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ຂອງ ສປປ ລາວ ຊຶ່ງໄດ້ສະເໜີໂດຍ ກະຊວງ ກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ບັນດາ ກະຊວງ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນເດືອນຕຸລາ ປີ 2000 ປະກອບດ້ວຍຍຸດທະສາດພື້ນຖານ 3 ໄລຍະ ຄື:

ໄລຍະ 2001-2005: ຕ້ອງຜະລິດໃຫ້ພຽງພໍ ແລະ ຮັກສາສາລິມະດານຜະລິດສະບຽງອາຫານ ດ້ວຍຜົນຜະລິດ ສະເລ່ຍປະຈຳປີ 450-500 ກິໂລເຂົ້າເປືອກຕໍ່ຄົນ (ເທົ່າກັບເຂົ້າເປືອກ 2.7 ຫາ 3.0 ລ້ານໂຕນ ໃນທົ່ວປະເທດ); ຕ້ອງແກ້ໄຂບັນຫາການຈໍລະຈອນ ສະບຽງອາຫານໄປໃຫ້ເຂດທີ່ເຂົ້າເຖິງຍາກແລະຕ້ອງປັບປຸງລະດັບການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ລະດັບຄົວເຮືອນ.

ໄລຍະ 2005-2010: ຕ້ອງຮັບປະກັນ ການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ດ້ວຍການຜະລິດເຂົ້າເປືອກ ໃຫ້ໄດ້ສະເລ່ຍ 500 ກິໂລ ຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ.

ໄລຍະ 2010-2020: ຕ້ອງຮັບປະກັນ ແລະ ຮັກສາການຄ້າປະກັນດ້ານໂພສະນາການ ໃນທຸກດ້ານ, ດ້ວຍອັດຕາການບໍລິໂພກພະລັງງານ ສະເລ່ຍ ລະຫວ່າງ 2,600 ຫາ 2,700 ກິໂລກະລໍລິ ຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ.

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ທີ່ກ່ຽວກັບກະສິກໍາ ແລະ ການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ແມ່ນໄດ້ຖືກສືບຕໍ່ສະເໜີຕໍ່ກອງປະຊຸມພັກ ສະໄໝສາມັນຄັ້ງທີ 8 ໃນເດືອນມີນາ ປີ 2006 ເພື່ອບັນຈຸເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງຊາດ ສໍາລັບໄລຍະປີ 2006-2010.

5. ການຄາດຄະເນ ການເຕີບໂຕຂອງປະຊາກອນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າໃນອະນາຄົດ ຂອງ ສປປ ລາວ

ການຄາດຄະເນ ຈໍານວນປະຊາກອນ ສໍາລັບ ສປປ ລາວ ຄັ້ງລ້າສຸດ ແມ່ນອີງໃສ່ການສໍາຫຼວດປະຊາກອນ ແລະ ຄົວເຮືອນ ປີ 2005. ຈາກຈໍານວນປະຊາກອນ ປະມານ 5,622 ລ້ານ ຄົນ ໃນປີ 2005, ຄາດຄະເນປະຊາກອນ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ 10.8% ເປັນ 6,230 ລ້ານຄົນ ໃນປີ 2010, ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນ 29.2% ເປັນ 7.261 ລ້ານຄົນ ໃນປີ 2020. ປຽບທຽບໃສ່ການຄາດຄະເນຜ່ານມາ ທີ່ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນການສໍາຫຼວດປະຊາກອນ ປີ 1995 ແມ່ນ 6,616 ລ້ານຄົນ ໃນປີ 2010 ແລະ 7,991 ລ້ານຄົນ ໃນປີ 2020. ການຄາດຄະເນປະຊາກອນ ທີ່ມີຈໍານວນຫຼຸດລົງ ເນື່ອງມາຈາກອັດຕາການເກີດໄດ້ຫຼຸດລົງ ຈາກ 5.0 ໃນປີ 1995 (ອີງໃສ່ການສໍາຫຼວດປີ 1995) ມາເປັນ 4.5 ໃນປີ 2005 (ອີງໃສ່ການສໍາຫຼວດ ປີ 2005).

ຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າສານ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນ ແມ່ນຈະຕ້ອງການເຂົ້າສານເພີ່ມຂຶ້ນ ຈາກ 1,012 ລ້ານໂຕນ ໃນປີ 2005 ເປັນ 1,307 ລ້ານໂຕນ ໃນປີ 2020 (ອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການບໍລິໂພກເຂົ້າສານ 180 ກິໂລ ຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ). ອີງໃສ່ມາດຖານຂອງອົງການອາຫານໂລກການສື່ເຂົ້າເປືອກເປັນເຂົ້າສານ 60% ແລະ 14% ການສູນເສຍຍ້ອນຫຼັງການເກັບກ່ຽວ, ນໍາໃຊ້ເປັນແນວພັນ ແລະ ຜະລິດເຫຼົ້າ, ຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າເປືອກແມ່ນເທົ່າກັບ 2,513 ລ້ານໂຕນ ໃນປີ 2020 (ຕາຕະລາງ 4). ເຫັນໄດ້ວ່າ ການຄາດຄະເນຄັ້ງນີ້ຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າເປືອກ ໄດ້ຫຼຸດລົງ 253,000 ໂຕນ

ທຽບໃສ່ການຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າເປືອກ ໃນຄັ້ງຜ່ານມາ (ຈາກ 2,766 ລ້ານໂຕນ ເຂົ້າເປືອກ ມາເປັນ 2,513 ລ້ານໂຕນ) ທີ່ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນຈາກການສຳຫຼວດປະຊາກອນ ແລະ ຄົວເຮືອນ ປີ 2005 ມາຄາດຄະເນຄວາມ ຕ້ອງການ ສຳລັບປີ 2020.

6. ທາງເລືອກຂອງການຜະລິດ ສຳລັບການປັບປຸງການຜະລິດເຂົ້າ ໃນອະນາຄົດ ຢູ່ ສປປ ລາວ

6.1 ການປັບປຸງແນວພັນ

ພາກສ່ວນປັບປຸງແນວພັນ ຂອງແຜນງານຄົ້ນຄວ້າເຂົ້າແຫ່ງຊາດລາວ ໄດ້ປະສົບຄວາມສຳເລັດຢ່າງສູງ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຊຸມປີ 1990. ເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນປີ 1990 ໜ້ອຍກວ່າ 10% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້ານາສ່ວນໃຫຍ່ ຢູ່ໃນລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ທີ່ປູກດ້ວຍແນວພັນປັບປຸງ (ແນວພັນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມາຈາກ ປະເທດໄທ ແລະ ຮອງລົງມາ ແມ່ນມາຈາກຫວຽດນາມ), ຮອດປີ 2005 ປະມານ 70% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້ານາ ຢູ່ໃນລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ແມ່ນປູກດ້ວຍແນວພັນເຂົ້າໜຽວປັບປຸງຂອງລາວ. ປະຈຸບັນນີ້ ເປັນທີ່ຍອມຮັບວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີແຜນງານ ທີ່ເນັ້ນໃສ່ການປັບປຸງແນວພັນ ແລະ ການອອກແນວພັນໃໝ່, ພ້ອມດ້ວຍຄຳແນະນຳດ້ານແນວພັນ ສຳລັບເຂດການຜະລິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ພາກຕ່າງໆ ຂອງ ສປປ ລາວ. ແນວພັນປັບປຸງ ຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ປ່ອຍອອກແລ້ວ ຈຳຕ້ອງໄດ້ຢຸດຕິ ຖ້າບໍ່ມີການກວດສອບ ແລະ ປະເມີນຜົນຢ່າງພຽງພໍ. ນອກນັ້ນ ຍັງມີຄວາມຈຳເປັນ ຕ້ອງພັດທະນາຄຳແນະນຳສຳລັບອະນຸມັດ ແລະ ອອກແນວພັນໃໝ່, ແລະ ເພື່ອໃຫ້ມີການປະສົມປະສານທີ່ດີຂຶ້ນ ລະຫວ່າງສູນຄົ້ນຄວ້າທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການປັບປຸງແນວພັນ ກັບເຄືອຂ່າຍລະດັບຊາດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ກ່ອນທີ່ຈະອອກແນວພັນໃໝ່ ຈະຕ້ອງມີການປະເມີນຜົນແນວພັນ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມກັບຊາວກະສິກອນຢູ່ພື້ນທີ່ ຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ຈຸດປະສົງ

ອື່ນໆອີກ ຂອງແຜນງານປັບປຸງແນວພັນ ທີ່ຄວນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ການພັດທະນາແນວພັນເຂົ້າຈ້າວປັບປຸງ: ຕະຫຼາດພາຍໃນປະເທດ ແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າຈ້າວເພີ່ມຂຶ້ນ, ສ່ວນຕະຫຼາດສົ່ງອອກ ໃນປະຈຸບັນ ແລະ ໃນອະນາຄົດ ແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການ ເຂົ້າຈ້າວຫອມ. ດັ່ງນັ້ນ ຄວນຊອກຫາຕະຫຼາດ ທີ່ເປັນທ່າແຮງສຳລັບແນວພັນເຂົ້າຈ້າວ ‘ເຂົ້າຫອມລາວ’.
2. ແນວພັນທີ່ທົນທານຕໍ່ພະຍາດ ແລະ ແມງໄມ້: ຂໍ້ຈຳກັດດ້ານການຜະລິດເຂົ້າ ທີ່ສຳຄັນ ຊຶ່ງຍັງສືບຕໍ່ສົ່ງຜົນກະທົບ ຕໍ່ສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດເຂົ້າ ໃນຫຼາຍເຂດທົ່ງພຽງຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນດ້ວງກີ (Orseolia oryzae) ແລະ ພະຍາດໃບໄໝ້ (Pyricularia oryzae). ເນື່ອງຈາກວ່າ ບໍ່ມີແນວພັນທີ່ທົນທານຕໍ່ແມງໄມ້ ແລະ ພະຍາດດັ່ງກ່າວ, ຊາວນາຂະໜາດນ້ອຍ ຈຶ່ງບໍ່ຄ່ອຍຢາກລົງທຶນ ໃສ່ປັດໃຈການຜະລິດ (ຕົ້ນຕໍແມ່ນບຸ້ຍ) ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດ ແລະ ຜົນຕອບແທນເພີ່ມສູງຂຶ້ນ.
3. ແນວພັນທີ່ທົນທານຕໍ່ແຫ້ງແລ້ງ: ແນວພັນນີ້ ແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍ ຢູ່ໃນເຂດທົ່ງພຽງປູກເຂົ້າ ແລະ ຈະມີຄວາມສຳຄັນເພີ່ມຂຶ້ນ ເມື່ອມີການຫັນໄປປູກເຂົ້າແບບຢອດ, ເພາະວ່າ ແຮງງານເລີ້ມມີການຂາດແຄນ ຊຶ່ງກໍເປັນປັດໃຈທີ່ສຳຄັນ ໃນການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີປູກເຂົ້າແບບຢອດ.
4. ສ້າງແຜນທີ່ແນະນຳສຳລັບປູກແນວພັນເຂົ້າຕ່າງໆ: ຈາກທີ່ມີການອອກແນວພັນເຂົ້າໜຽວປັບປຸງທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ, ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມສັບສົນກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ແນວພັນໃຫ້ເໝາະສົມທີ່ສຸດກັບແຕ່ລະເຂດ ຂອງ ສປປ ລາວ. ໃນປະຈຸບັນ, ໃນລະດັບແຂວງ ແລະ ເມືອງ ພະນັກງານສົ່ງເສີມຂອງລັດ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈພຽງເລັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະ

ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຂອງແນວພັນປັບປຸງຕ່າງໆ (ຍົກເວັ້ນພະນັກງານຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບໂຄງການຈຳນວນໜຶ່ງລວມທັງໂຄງການຂ່ວຍເຫຼືອ ຂອງອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ) ທີ່ມີເປົ້າໝາຍ ປະເມີນຜົນແນວພັນຮ່ວມກັບຊາວກະສິກອນ. ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງພັດທະນາ ແຜນທີ່ທີ່ຊັດເຈນ ໃນການແນະນຳການໃຊ້ແນວພັນເຂົ້າປັບປຸງຕ່າງໆ.

6.2 ເຕັກໂນໂລຢີການຜະລິດ ສຳລັບເຂດທີ່ມີ ແຮງງານຫຼຸດລົງ

ຈຳນວນແຮງງານທີ່ຫຼຸດລົງ ແລະ ຕົ້ນທຶນແຮງງານທີ່ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ຄາດວ່າ ຈະກາຍເປັນຂໍ້ຈຳກັດດ້ານການຜະລິດ ທີ່ສຳຄັນໃນໄລຍະກາງຢູ່ໃນຫຼາຍເຂດທີ່ພຽງຜະລິດເຂົ້າ (ທັງນາແຊງ ແລະ ນາປີ). ຈະຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງວິທີການຜະລິດເຂົ້າ, ໂດຍປ່ຽນຈາກການດຳນານທີ່ໃຊ້ແຮງງານຫຼາຍ, ການເກັບກ່ຽວດ້ວຍມື ແລະ ການປຸງແຕ່ງຫຼັງການເກັບກ່ຽວ ມາເປັນການປູກເຂົ້າແບບຢອດ ແລະ ມີການນຳໃຊ້ກົນຈັກຫຼາຍຂຶ້ນ ໃນທຸກພາກສ່ວນ ຂອງການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງຫຼັງການເກັບກ່ຽວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການປ່ຽນແປງເຫຼົ່ານີ້ ຍັງຈະສ້າງຂໍ້ຈຳກັດດ້ານການຜະລິດອື່ນໆ (ໂດຍສະເພາະທີ່ກ່ຽວກັບບັນຫາການເກີດຂອງຫຍ້າ) ຊຶ່ງວິທີການຄວບຄຸມທີ່ເໝາະສົມຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ.

6.3 ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບແນວພັນ

ເປັນທີ່ຍອມຮັບໂດຍທົ່ວໄປວ່າ ການເຂົ້າເຖິງແນວພັນປັບປຸງ ທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແມ່ນພື້ນຖານທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບ ສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດເພີ່ມຂຶ້ນ ຢູ່ໃນທຸກເຂດການຜະລິດເຂົ້າຂອງສປປ ລາວ. ໄດ້ມີການນຳໃຊ້ແນວພັນເຂົ້າໜຽວປັບປຸງຢ່າງແຜ່ຫຼາຍຢູ່ໃນເຂດທີ່ພຽງຜະລິດເຂົ້າຢູ່ຕາມລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ. ການແຈກຢາຍແນວພັນໃນໄລຍະຜ່ານມາ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນການແລກປ່ຽນແນວພັນ ລະຫວ່າງ ຊາວກະສິ

ກອນດ້ວຍກັນເອງ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ຄຸນນະພາບ ແລະ ສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດ ຂອງແນວພັນທີ່ປູກຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້ ບໍ່ໄດ້ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດ ຄືກັບທີ່ພັດທະນາໂດຍແຜນງານຄົ້ນຄວ້າເຂົ້າແຫ່ງຊາດ, ເນື່ອງຈາກວ່າ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງແນວພັນໃໝ່ ທີ່ຄວນມີການປ່ຽນຖ່າຍ ຫຼັງຈາກປູກແນວພັນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ 3 ປີ. ໂອກາດໃນການເພີ່ມສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດ ຍັງມີໂອກາດໄດ້ອີກ ໂດຍການກຳນົດການນຳໃຊ້ແນວພັນທີ່ຊັດເຈນກວ່າເກົ່າ ຢູ່ໃນເຂດຜະລິດເຂົ້ານາປີ.

6.4 ການນຳໃຊ້ຊົນລະປະທານເສີມ

ເປັນທີ່ຍອມຮັບວ່າ ຄວາມສຳເລັດທີ່ສຳຄັນ ນັບແຕ່ຕົ້ນຊຸມປີ 1990 ແມ່ນການພັດທະນາເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ສຳລັບການຜະລິດເຂົ້ານາ ຢູ່ສປປ ລາວ, ແຕ່ທ່າແຮງທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນການປັບປຸງຕື່ມອີກ ແມ່ນການກຳຈັດຂໍ້ກົດໜ່ວງທີ່ສຳຄັນຂອງການຜະລິດເຂົ້ານາປີ ຢູ່ໃນເຂດຜະລິດນາປີທີ່ບໍ່ມີຊົນລະປະທານ ຊຶ່ງມັກເກີດ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຈາກສະພາບແຫ້ງແລ້ງ. ການກຳຈັດຂໍ້ກົດໜ່ວງດັ່ງກ່າວ ແມ່ນເຮັດໄດ້ໂດຍການນຳໃຊ້ຊົນລະປະທານເສີມ ຈາກແຫຼ່ງນ້ຳໃຕ້ດິນ ແລະ ການກັກເກັບນ້ຳ ແທນທີ່ຈະພັດທະນາລະບົບຊົນລະປະທານຕື່ມອີກ.

6.5 ການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຕະຫຼາດເຂົ້າ

ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມສຳຄັນ ຂອງການໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນບົດບາດຂອງພາກສ່ວນເອກະຊົນ ໃນການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຕະຫຼາດເຂົ້າ. ວິທີການທີ່ໄດ້ຮັບການແນະນຳ ແມ່ນການສ້າງສະຫະກອນເຂົ້າ ໂດຍຮ່ວມມືກັບໂຮງສີຂອງເອກະຊົນ, ຊຶ່ງຈະກາຍເປັນຈຸດສຸມ ຂອງການເລີ່ມຕົ້ນດ້ານການຕະຫຼາດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງ ຢູ່ໃນເຂດທີ່ຜະລິດເຂົ້າສ່ວນເກີນ. ເປັນທີ່ຍອມຮັບວ່າ ມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມຈະຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນ ເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ ທີ່ຈະມາເປັນສະມາຊິກ ຂອງສະຫະກອນ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

6.6 ການຜະລິດເຂົ້າໃນອະນາຄົດ ຢູ່ໃນເຂດພູດອຍ

ຢູ່ໃນເນື້ອໃນຂອງນະໂຍບາຍພັດທະນາ ກະສິກຳຂອງຊາດ ເພື່ອຫັນໄປສູ່ການຜະລິດກະສິກຳທີ່ຍືນຍົງ ຢູ່ໃນເຂດພູດອຍ (ລວມທັງການ ຢຸດຕິການຜະລິດທີ່ອາໄສການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່), ທ່າແຮງໃນການປັບປຸງການຜະລິດເຂົ້າ ໃນເຂດພູດອຍນີ້ ແມ່ນການປະສົມປະສານ ການຜະລິດເຂົ້າພູດອຍ ທີ່ນຳໃຊ້ເຕັກນິກວິທີການ ອັນໃໝ່ (ລວມທັງການນຳໃຊ້ແນວພັນ ທີ່ໃຫ້ຜົນຜະລິດສູງ) ແລະ ການນຳໃຊ້ທ່າແຮງ ທີ່ມີໃຫ້ເຕັມທີ່ສຳລັບການປູກເຂົ້າ ແລະ ພືດອັນທີ່ບໍ່ແມ່ນເຂົ້າ (ລວມທັງຜັກຕ່າງໆ ສຳລັບບໍລິໂພກພາຍໃນ) ຢູ່ໃນເຂດທົ່ງພຽງ.

6.7 ການພັດທະນາຊົນລະປະທານໃນເຂດພູດອຍ

ແຫຼ່ງນ້ຳໃນເຂດພູດອຍ, ເຖິງວ່າຈະມີຫຼາຍ ແຕ່ແຫຼ່ງນ້ຳເຫຼົ່ານັ້ນ ກໍໄດ້ຖືກພັດທະນາມານຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດກະສິກຳ ພຽງເລັກນ້ອຍ, ສ່ວນໜຶ່ງ ກໍເນື່ອງມາຈາກເນື້ອທີ່ທີ່ເໝາະສົມກັບການເຮັດຊົນລະປະທານ ທີ່ໃກ້ກັບແຫຼ່ງນ້ຳເຫຼົ່ານັ້ນມີຈຳກັດ. ໃນໄລຍະຊຸມ ປີ 1990 ການລົງທຶນດ້ານພື້ນຖານໂຄງຮ່າງ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ເຊັ່ນ: ຫົນທາງ ແລະ ຊົນລະປະທານສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດທົ່ງພຽງ ລຽບຕາມແມ່ນ້ຳຂອງ. ການພັດທະນາຊົນລະປະທານ ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວອີກ ພາຍໃຕ້ການໃຫ້ທຶນຂອງທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ ຄື: ໂຄງການຄຸ້ມຄອງຂະແໜງ ຊົນລະປະທານ ລະດັບຊຸມຊົນ Community Managed Irrigation Sector Project (CMISP) ແລະ ໂຄງການຄຸ້ມຄອງຊົນລະປະທານລະດັບຊຸມຊົນ ໃນເຂດພາກເໜືອ Northern Community Managed Irrigation Project (NCMIP) ເຊິ່ງມີເປົ້າໝາຍໃນການຄຸ້ມຄອງລະບົບຊົນລະປະທານ ໂດຍທ້ອງຖິ່ນເອງ ຢູ່ໃນເຂດພູດອຍ ພາກກາງ ແລະ ພາກໃຕ້ ເພື່ອ

ປັບປຸງການຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານ ລະດັບຄົວເຮືອນ, ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຈົນ ແລະ ການຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່.

7. ການປ່ຽນແປງສະພາບອາກາດ ແລະ ການຜະລິດເຂົ້າ

ການປ່ຽນແປງສະພາບອາກາດ ກຳລັງສົ່ງຜົນກະທົບ ໄປທົ່ວທະວີບອາຊີ, ໂດຍການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບນ້ຳຝົນ, ການປ່ຽນແປງອຸນຫະພູມ ແລະ ການປ່ຽນແປງອາກາດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ເນື່ອງຈາກ ເສດຖະກິດ ຂອງບັນດາປະເທດອາຊີ ແມ່ນຂຶ້ນກັບ ກະສິກຳ ຫຼາຍກວ່າບັນດາປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ມີສະຖາບັນທີ່ສາມາດປັບຕົວໄດ້ຊ້າກວ່າ ດັ່ງນັ້ນ, ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຫຼາຍກວ່າ ຈາກການປ່ຽນແປງສະພາບອາກາດ. ການປ່ຽນແປງຂອງປະລິມານນ້ຳຝົນ ແລະ ຊ່ວງເວລາທີ່ຝົນຕົກ ເນື່ອງຈາກສະພາບອາກາດມີການປ່ຽນແປງ ຈະປະກົດຂຶ້ນໄວກວ່າການປ່ຽນແປງອຸນຫະພູມ ດັ່ງນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຢ່າງຮີບດ່ວນ.

ປະເທດລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ (ລາວ, ກຳປູເຈັຍ, ໄທ, ວຽດນາມ) ໄດ້ມີການຄາດຄະເນວ່າ ຈະມີຜົນຕົກຫຼາຍຂຶ້ນ ແຕ່ຈະປະສົບກັບມໍລະສຸມທີ່ປ່ຽນແປງຫຼາຍຂຶ້ນ. ນະໂຍບາຍ ແລະ ສະຖາບັນຂອງຊາດ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາຂຶ້ນ ເພື່ອຮັບມືກັບການປ່ຽນແປງ ຂອງສະພາບອາກາດ. ຄວາມອ່ອນໄຫວ ຂອງຊາວກະສິກອນ ຜູ້ທຸກຍາກ ຕໍ່ການປ່ຽນແປງ ຂອງສະພາບອາກາດ ແມ່ນເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກລະດັບຄວາມອາດສາມາດຂອງບາງປະເທດ ຢູ່ໃນລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳ.

8. ເອກະສານອ້າງອີງ

ADB (Asian Development Bank) (2001). Participatory poverty assessment-Lao PDR. 287 pp.

Appa Rao, S., J.M. Schiller, C. Bounphanousay and M.T. Jackson (2006). Naming of traditional rice varieties by the farmers of Laos. In: J.M. Schiller, M.B. Chanphengxay, B. Linquist and S. Appa Rao (eds): Rice in Laos, International Rice Research Institute, Los Banos, Philippines. p 141-158.

Batson, W. (1991). After the revolution: ethnic minorities and the new Lao state. In: Zasloff J., Unger L. (eds.) Laos: beyond the revolution. Hong Kong: Macmillan Press. P 133-158.

Fukai, S., P. Sittisuang and M. Chanphengxay (1998). Increasing production of rainfed lowland rice in drought prone environments: as case study in Thailand and Laos. *Plant Prod. Sci.* 1:75-82.

Government of Lao PDR (2000): Lao PDR Food Security Strategy in the Period of 2001-2010. Vientiane. Lao PDR.

Hopkins, S. (1995). The economy. In: Laos: a country study. Washington, D.C. (USA): U.S. Government Printing Office. 263 p.

IRRI (2008). Managing rice and rice systems in a changing climate: The Rice and Climate Change Consortium (RCCC). 24 p.

Khotsimuang, S., J.M. Schiller and K. Moody (1995). Weeds as a production constraint in the rainfed lowland rice environment of the Lao PDR. Proceedings of 15th Asian-Pacific Weed Science Society Conference. Ibaraki, Japan. Tsukuba (Japan): University of Tsukuba. p 444-454.

Lathvilayvong, P., J.M. Schiller and T. Phommasack (1996). Soil limitations for rainfed lowland rice in Laos. In: Breeding strategies for rainfed lowland rice in drought prone environments. ACIAR Proceedings No. 77. Ubon Ratchathani (Thailand): ACIAR. p 74-90.

Lebar, F.M. and A Suddard. 1960. Laos, its people, its society, its culture. New Haven, Conn. (USA); Hraf Press. 294 p.

Roder, W. B. Keoboulapha, K. Vannalath and K. Phouravanh (1996). Glutinous rice and its improvement for hill farmers in Laos. *Economic Botany.* 504 (4): p 401-408.

Roder, W., S. Phengchanh, and B. Keoboulapha (1997). Weeds in slash-and-burn rice fields in northern Laos. *Weed Res.* 37: p. 111-119.

Schiller, J.M., Hatsadong, and K. Douangvila (2006): A History of Rice in Laos. In: J.M. Schiller, M.B. Chanphengxay, B. Linquist and S. Appa Rao (eds): Rice in Laos, International Rice Research Institute, Los Banos, Philippines p 9-28.

Simms, P and S. Simms (1999).
The Kingdoms of Laos. Cambridge (UK):
Cambridge University Press. 253 p.

**Steering Committee for Census of
Population and Housing (2006).** Results
from the Population and Housing Census
2005.

Stuart-Fox M. (1998). The Lao
kingdoms of Lane Xang: rise and decline.
Bangkok (Thailand): White Lotus Press.
234 p.

**UNDP (United Nations
Development Program) 2002.** National
human development report, Lao PDR 2001.
Advancing Rural Development.

World Food Program (2007). Lao
PDR: Comprehensive Food Security and
Vulnerability Analysis. 139 pp.

9. ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ

ຕະລາງ 1: ຄວາມເສັຍຫາຍຕໍ່ການຜະລິດເຂົ້າ ຍ້ອນສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນໍ້າຖ້ວມ ຢູ່ ສປປ ລາວ: ປີ 1966 ເຖິງ 2002.

Table 1: Damage to rice crops by droughts and floods in Lao PDR: 1966 to 2002.

ປີ Year	ປະເພດຄວາມເສັຍຫາຍ Type of damage	ພາກທີ່ເກີດຄວາມເສັຍຫາຍ Regions affected
1966	ນໍ້າຖ້ວມແຮງ Severe flood	ພາກກາງ Central
1967	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
1968	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ Central
1969	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ Central
1970	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ Central
1971	ນໍ້າຖ້ວມແຮງ Severe flood	ພາກກາງ Central
1972	ນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ Flood and drought	ພາກກາງ Central
1973	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ Central
1974	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກໃຕ້ Southern
1975	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ທຸກພາກ All regions
1976	ນໍ້າຖ້ວມໄວວາ Flash flood	ພາກກາງ Central
1977	Severe drought ແຫ້ງແລ້ງແຮງ	ທຸກພາກ All regions
1978	ນໍ້າຖ້ວມແຮງ Severe flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
1979	ແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນໍ້າຖ້ວມ Drought and flood	ພາກເໜືອ, ພາກໃຕ້ Northern (D), Southern (F)
1980	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ Central
1981	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ Central
1982	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ທຸກພາກ All regions
1983	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ທຸກພາກ All regions
1984	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
1985	ນໍ້າຖ້ວມໄວວາ Flash flood	ພາກເໜືອ Northern
1986	ນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ Flood and drought	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
1987	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ພາກກາງ, ພາກເໜືອ Central, Northern
1988	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ພາກໃຕ້ Southern
1989	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ພາກໃຕ້ Southern
1990	ນໍ້າຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ Central
1991	ນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ Flood and drought	ພາກກາງ Central
1992	ນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ Flood and drought	ພາກກາງ, ພາກເໜືອ, ພາກໃຕ້ Central (F and D), Northern (D), Southern (F)

ຕະລາງ 1: ຄວາມເສັຍຫາຍຕໍ່ການຜະລິດເຂົ້າ ຍ້ອນສະພາບແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ນ້ຳຖ້ວມ ຢູ່ ສປປ ລາວ: ປີ 1966 ເຖິງ 2002. (ຕໍ່)

Table 1: Damage to rice crops by droughts and floods in Lao PDR: 1966 to 2002. (Continue)

1993	ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ Flood and drought	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
1994	ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ Flood and drought	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central (F and D), Southern (D)
1995	ນ້ຳຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
1996	ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ແຫ້ງແລ້ງ Flood and drought	ພາກກາງ Central
1997	ນ້ຳຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
1998	ແຫ້ງແລ້ງ Drought	ທຸກພາກ All regions
1999	ນ້ຳຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
2000	ນ້ຳຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
2001	ນ້ຳຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern
2002	ນ້ຳຖ້ວມ Flood	ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ Central, Southern

F= Flood ນ້ຳຖ້ວມ; D= Drought ແຫ້ງແລ້ງ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ໄດ້ຈັດພິມ ຂອງກົມອຸທຸກະສາດ, ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

Source: Unpublished reports of Department of Meteorology, Ministry of Agriculture and Forestry.

ຕະລາງ 2: ສະຖິຕິການຜະລິດເຂົ້າ ຢູ່ ສປປ ລາວ: 1976-2010.

Table 2: Rice Production Statistics for Lao PDR: 1976-2010.

ປີ Year	ເນື້ອທີ່ Area ('000 ha)** (% total)				ຜົນຜະລິດ Production ('000 t) (% total)			
	ນາປີ ທົ່ງພຽງ Rainfed lowland	ນາປີ ໂນນສູງ Rainfed upland	ນາຊົນລະ ປະທານ Irrigated lowland*	ລວມ Total	ນາປີ ທົ່ງພຽງ Rainfed lowland	ນາປີ ໂນນສູງ Rainfed upland	ນາຊົນລະ ປະທານ Irrigated lowland*	ລວມ Total
1976 (%)	317.7 (60.57)	204.1 (38.91)	2.7 (0.52)	524.5 (100.00)	455 (68.94)	202 (30.61)	3 (0.45)	660 (100.00)
1978 (%)	398.6 (64.01)	216.6 (34.78)	7.5 (1.21)	622.7 (100.00)	508 (69.21)	217 (29.56)	9 (1.23)	734 (100.00)
1980 (%)	426.9 (58.32)	297.4 (40.63)	7.7 (1.05)	732.0 (100.00)	705 (66.95)	337 (32.00)	11 (1.05)	1,053 (100.00)
1982 (%)	435.2 (59.04)	296.2 (40.19)	5.7 (0.77)	737.1 (100.00)	731 (66.94)	349 (31.96)	12 (1.10)	1,092 (100.00)
1984 (%)	360.3 (57.64)	256.2 (40.98)	8.6 (1.38)	625.1 (100.00)	919 (69.62)	380 (28.79)	21 (1.59)	1,320 (100.00)
1986 (%)	385.0 (59.08)	256.6 (39.37)	10.1 (1.55)	651.7 (100.00)	1,082 (74.62)	341 (23.52)	27 (1.86)	1,450 (100.00)
1988 (%)	331.3 (59.56)	213.5 (38.39)	11.4 (2.05)	556.2 (100.00)	686 (68.33)	283 (28.19)	35 (3.48)	1,004 (100.00)
1990 (%)	392.4 (60.34)	245.9 (37.81)	12.0 (1.85)	650.3 (100.00)	1,081 (72.50)	369 (24.75)	41 (2.75)	1,491 (100.00)
1991 (%)	322.8 (56.61)	234.1 (41.06)	13.3 (2.33)	570.2 (100.00)	842 (68.85)	337 (27.56)	44 (3.59)	1,223 (100.00)
1992 (%)	392.5 (64.55)	200.1 (32.91)	15.5 (2.54)	608.1 (100.00)	1,153 (76.87)	292 (19.47)	55 (3.66)	1,500 (100.00)
1993 (%)	350.4 (63.51)	188.3 (34.13)	13.0 (2.36)	551.7 (100.00)	921 (73.62)	284 (22.70)	46 (3.68)	1,251 (100.00)
1994 (%)	380.9 (62.34)	219.1 (35.86)	11.0 (1.80)	611.0 (100.00)	1,198 (75.92)	342 (21.67)	38 (2.41)	1,578 (100.00)
1995 (%)	367.3 (65.60)	179.0 (31.97)	13.6 (2.43)	559.9 (100.00)	1,071 (75.58)	296 (20.89)	50 (3.53)	1,417 (100.00)
1996 (%)	363.1 (65.58)	172.6 (31.17)	18.0 (3.25)	553.7 (100.00)	1,076 (76.10)	266 (18.81)	72 (5.09)	1,414 (100.00)
1997 (%)	421.1 (70.03)	153.6 (25.54)	26.6 (4.43)	601.3 (100.00)	1,300 (78.27)	247 (14.87)	114 (6.86)	1,661 (100.00)
1998 (%)	430.2 (69.67)	134.2 (21.73)	53.1 (8.60)	617.5 (100.00)	1,249 (74.57)	214 (12.78)	212 (12.65)	1,675 (100.00)

1999 (%)	477.2 (66.50)	153.4 (21.38)	87.0 (12.12)	717.6 (100.00)	1,502 (71.42)	247 (11.75)	354 (16.83)	2,103 (100.00)
2000 (%)	475.5 (66.10)	152.1 (21.14)	91.8 (12.76)	719.4 (100.00)	1,553 (70.53)	259 (11.76)	390 (17.71)	2,202 (100.00)
2001 (%)	486.8 (65.17)	158.1 (21.17)	102.0 (13.66)	746.9 (100.00)	1,620 (69.38)	279 (11.95)	436 (18.67)	2,335 (100.00)
2002 (%)	519.5 (70.38)	134.6 (18.24)	84.0 (11.38)	738.1 (100.00)	1,801 (74.55)	240 (9.93)	375 (15.52)	2,416 (100.00)
2003 (%)	565.0 (74.70)	110.0 (14.54)	81.4 (7.56)	756.4 (100.00)	1,941 (77.76)	186 (7.45)	369 (14.79)	2,496 (100.00)
2004 (%)	575.5 (74.71)	118.0 (15.32)	76.8 (9.97)	770.3 (100.00)	1,976 (78.13)	211 (8.35)	342 (13.52)	2,529 (100.00)
2005 (%)	569.8 (77.42)	105.2 (14.29)	61.0 (8.29)	736.0 (100.00)	2,082 (81.08)	215 (8.37)	271 (10.55)	2,568 (100.00)
2006 (%)	629.2 (77.87)	110.3 (13.65)	68.5 (8.48)	808.0 (100.00)	2,162 (81.16)	192 (7.21)	310 (11.63)	2,664 (100.00)
2007 (%)	632.9 (77.88)	108.2 (13.31)	71.6 (8.81)	812.7 (100.00)	2,194 (80.96)	187 (6.90)	329 (12.14)	2,710 (100.00)
2008 (%)	619.6 (75.07)	111.6 (13.52)	94.2 (11.41)	825.4 (100.00)	2,277 (77.79)	211 (7.21)	439 (15.00)	2,927 (100.00)
2009 (%)	656.1 (75.31)	120.9 (13.88)	94.2 (10.81)	871.2 (100.00)	2,427 (78.24)	223 (7.19)	452 (14.57)	3,102 (100.00)
2010 (%)	627.9 (73.43)	118.8 (13.89)	108.4 (12.68)	855.1 (100.00)	2,325 (75.91)	226 (7.38)	512 (16.71)	3,063 (100.00)

*ສະຖິຕິ ສະແດງຂໍ້ມູນລະດູແລ້ງ (ເດືອນພະຈິກ-ເມສາ) ແລະ ບໍ່ໄດ້ລວມເອົາເນື້ອທີ່ ທີ່ນຳໃຊ້ນໍ້າຊົນລະປະທານ ມາປູກເຂົ້າຍາມຝົນ (ເດືອນພຶດສະພາ-ຕຸລາ);

**ສະຖິຕິອີງໃສ່ເນື້ອທີ່ການເກັບກ່ຽວ.

* Statistics represent dry-season (Nov-April) irrigated area only and do not take into account areas receiving supplementary irrigation during the wet-season (May-October);

** Statistics based on harvested crop area.

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: Shrestha (2001); World Bank (1995); ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ.

Sources: Shrestha (2001); World Bank (1995); Ministry of Agriculture and Forestry, Vientiane, Lao PDR.

ຕະລາງ 3: ລະດັບການຄ້າປະກັນສະບຽງເຂົ້າ (ເດືອນຕໍ່ປີ) ອີງຕາມພາກ ແລະ ຊົນເຜົ່າ.

Table 3: Levels of rice sufficiency (months per year) according to region and ethnicity.

ຊົນເຜົ່າ/ພາກ Ethnicity/region	ມອນ-ຂະແມ Mon-Khmer	ຕິເບດ-ພະມ້າ Tibeto-Burman	ມົ້ງ-ມຽນ Hmong-Mien	ລາວ-ໄຕ Lao-Tai
ພາກເໜືອ North	6.2	7.0	8.2	11.5
ພາກຕາເວັນອອກ East	6.3	-	7.8	6.5
ພາກກາງ Central	7.9	-	8.0	10.8
ພາກໃຕ້ South	5.5	-	-	9.3
ສະເລ່ຍ Average	5.9	7.0	8.1	9.0

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ Source: UNDP 2002

ຕະລາງ 4: ການຄາດຄະແນນການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າ ຮອດປີ 2020.

Table 4: Projected population increase and rice requirements to 2020.

ປີ Year	ປະຊາກອນ Population* '000'	ຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າສານ Milled Rice** Requirement '000' t	ຄວາມຕ້ອງການເຂົ້າເປືອກ Paddy Rice*** Requirement '000' t
2005	5,622	1,012	1,946
2010*	6,230	1,121	2,156
2015*	6,800	1,224	2,353
2020*	7,261	1,307	2,513

* ການຄາດຄະແນນປະຊາກອນ ແມ່ນອີງໃສ່ການສຳຫຼວດປະຊາກອນ ແລະ ຄົວເຮືອນ ປີ 2005 (ຄະນະກຳມະການສຳຫຼວດປະຊາກອນ ແລະ ຄົວເຮືອນ, 2006).

** ອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການບໍລິໂພກເຂົ້າສານ 180 ກິໂລ ຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ.

*** ອີງໃສ່ສັດສ່ວນການສີເຂົ້າເປືອກເປັນເຂົ້າສານ 60% ແລະ ການສູນເສຍ 14% ຈາກຫຼັງການເກັບກ່ຽວ, ເກັບໄວ້ເປັນແນວພັນ ແລະ ການນຳໃຊ້ອື່ນໆ (WFP 2007).

* Population projects based on 2005 Population and Housing Census (Steering Committee for Census of Population and Housing, 2006).

** Based on a requirement of 180 kg milled rice/person/year.

*** Based on a 60% milling output and 14% deduction based on post-harvest losses, seed and distilling use (WFP 2007).